

Bojzen: Jeg skal ikke blande mig i den interessante Debat, Spørgsmaalet om, hvorledes det er gaaet til, at dette Minister-spørgsmaal, som en Gang har været dødt for det ærede Medlem fra Langeland, nu er levet op igen, da man vistnok ikke vil kunne komme rigtig til Bunds deri. Jeg har bedt om Ordet for at gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem fra Grenaa (Bønsløkke). Han opfordrede os og det med Rette til at bevare Tingets Traditioner i Behandlingen af Lønningsslovene i Almindelighed. Det er vistnok fuldt berettiget, og jeg tror, der skal lægges Mærke dertil; men jeg vil lidt henlede Opmærksomheden paa, hvad der ligger i dette Ord "Tingets Traditioner" i den Henseende. Dertil hører for det første en almindelig Modstand mod at komme ind paa en Forhøjelse af Lønningerne, og jeg tror ikke, man i den Henseende absolut behøver at være angstelig, eller at der i den Henseende behøver at udtales nogen Advarsel til Tinget. Den samme Tendens er vistnok endnu til Stede her. Men Traditionen ved Behandlingen af Lønningsslove har i sin Tid givet sig Udtryk paa en Maade, som jeg vil tillade mig at minde om over for ærede Medlemmer, for hvem det maaske for Øjeblikket ikke er ganske nærværende. Man har haft den Opfattelse, at man ved Behandlingen af Lønningssatserne, altsaa Embedsmændenes Stilling her i Landet, i det hele taget skulde se saa meget som muligt at komme ind paa, at de, der lønnes i Statens Poster, gøre fuldt Arbejde, men derfor ogsaa saa fuld Lønning. Dette, tror jeg, er det egentlige Hovedgrundlag for det, man kan sige, skulde være Traditionen i Tinget fra gammel Tid af. Jeg er nemlig meget imod dette spredte Arbejde, som foranlediger, at nogle Embedsmænd for enkelte Timers Kontorarbejde oppebærer en forholdsvis stor Lønning i Forhold til det for Lønningen gjorte Arbejde. Det var denne Betragtning, som har været saa stærkt fremme i sin Tid, at man var paa Vej til at nedlægge en parlamentarisk Kommission for at tage dette under Overvejelse for den samlede Administrations Vedkommende, netop for saaledes at komme ind paa en Reform af den Vej, og jeg er overbevist om, at Traditionen i dette, som jeg anser for at være Hovedsynspunktet i Behandlingen af Administrationen, i det hele vistnok, hvis jeg ikke tager fejl, har den samme Tendens. Man misunder ikke den Mand, som for et stadigt Arbejde faar en dertil svarende stadig Løn, som naturligvis stadig maa komme til at vokse i samme Forhold, som Pengenes Værdi aftager. Man har kun søgt at fastholde dette: Fuldt Arbejde for

den givne Løn. Jeg vil derfor i saa Henseende ganske slutte mig til det ærede Medlem fra Grenaa (Bønsløkke) i Ønsket om, at Traditionen maa bevares. Men ligesom jeg sagde, at Forholdene og Pengenes Værdi kunde forandres i Tidernes Løb, saaledes er der et andet Hensyn, man ikke kan se bort fra, og det er, at der i Marennes Løb kan opstaa ganske nyt Arbejde, som man ikke har kendt til i tidligere Tider, og dette ny Arbejde kræver ny Mænd. Dette er en saa logisk Følgeslutning, at den vil vistnok det ærede Medlem fra Grenaa ikke modstige. Jeg tror nu, at man her er inde paa et Omraade, hvor en Undersøgelse vistnok vil vise, at dette Princip vil komme til Anvendelse. Jeg tror, at hverken det ærede Medlem fra Grenaa eller det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) behøver at frygte for nogen Forhastelse i Bearbejdelsen af denne Sag, og det ærede Medlem fra Langeland har jo allerede mindet om, at der i Anmærkningerne er givet Anvisning paa et Arbejde til det eventuelle ny Departement, som endnu ikke eksisterer, saa at der i saa Henseende vil være afskilligt at overveje. Men det tror jeg dog vistnok er det almindelige Indtryk, at der under Indenrigsministeriet efterhaanden er ophobet et saa stort Arbejds materiale, at der nok er Anledning til at staffe Ministeriet ny Arbejdskraft.

Indenrigsministeren (Fingerslev):

Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgtres (Korsgaard) har megen Interesse ikke blot for Minister-spørgsmaalet, men ogsaa for Ordningen i Ministeriet, for Departementsordningen. Det ærede Medlem sagde, at han tvivlede ikke paa, at formelt ere Sagerne og Sagen i Orden. Det er nu en meget lidet fyldestgørende Trøst, at Sagerne formelt ere i Orden. Ere de ikke reelt i Orden, er jeg ikke tilfredsstillet ved, at Formen er iagttaget. Den Bemærkning, jeg vilde gøre til det ærede Medlem, er for øvrigt den, at naar han ønskede stiftende Departementschefer og vilde have, at vi skulde ind paa denne parlamentariske Ordning, hvor Ministre og Departementschefer gaa og komme sammen — at altsaa Departementscheferne skulde følge de vækslende Ministre —, saa er det noget, der kan gaa i meget store Lande, hvor man har den enkelte Statssekretær, som veksler med Ministeren, men naar det ærede Medlem kommer nærmere til at undersøge dette Spørgsmaal, saa vil det vise sig, at ogsaa i de parlamentarisk ordnede Lande bliver den faste, støttede Stab af Medarbejdere, og netop særlig de Embedsmænd, som vi kalde Departements-